

Pjesme

MARIJA HEGEDUŠIĆ

Cvetek na mrazu

Gleč puščara naša zablana vrišči
zarasla vu trnje, kupinec i drače.
I veter se tud zabuhava i skače,
kre agacije fijučka, morti plače.

A negdar se tu zlatno prelevalo žito
i veter se smejal spod sakoga klasa,
otava se zelena spravlala dišeča,
popevke je bilo čuti, zvonela je sreča.

Steze jutrešnje sad dremlo pospane,
cvetne livade i brege senjaju znane
i trseke rodne vu nizu narendane.

Ftiček vu seči popeva, gnezdo šteči,
a puščara samotna vrišči; samo jen
mali cvetek spod grma mrazu prkosi.

Lovec

Šumica je gusta, se se zeleni
čez trnje se vlečem i pičem
žmefko hoditi je meni.
Od žbunja do drevja
posod dobro gledim
i jenoga lovca trage sledim.

Zajec je skočil i brzo pobegnol
a lovec još neje ni pušku potegnol.
Potem je zbežal jelen
i skrilo se vu grm velik i zelen.
A srnica mala na čistini je stala.
Joči od straha so ji zrasle
i ja sem se fest prepala.
Ve ju bo lovec strelil,
al počulo se stija šklocanje
i srnica je vu trenu nestala.
Stanem pred lovca i v čudu pitam
pa kaj tak je bila loša saka meta?
Ma ne, ja samo slikice delam
čula sem odgovor mojega zeta.
I z lova je doma nazaj došel
i nikaj baš neje donesel,
samo slikice drage, prirode lepe
i kak da je vse to vlovil
vu srcu i v duši bil je vesel.

Tvoj smeh

Tvoj smeh je let pahuljki od belogainja
i topli travovabec kaj po meni rominja.
On je labudovo perje v letu znad mrtvic
i lefko mahanje kril prve lastavic.

Tvoj smeh je plesanje ivanjske iskric
i zvonjenje cekinof, štrifom pone vedric.
On je vu mojemu srcu najlepši poj
i ober mene veseli piliparov roj.

Tvoj smeh je razigrani veter vu klasju žita
i zfaldana senokoša z cvetjem opšita...
On je veter kaj čez harfo glase preleva
i ž njimi moje spotano srce zaleva.

Tvoj smeh je pesma z naše goric.
Tvoj smeh je sunce potlam dežda
kaj se čuje vu žvrgolenju ftic.
On je cvrkut koji me z lepotom žeda.

Smeh tvoj nad glavom mi šumori,
vu travi i listju se zeleni,
vu plemenitom vinu se crleni
i kak plavenj vu srcu mi gori.

Al ne zabim dok jempot je jaden bil,
vu gliboko se korunovo šumo skril.
Suv i spit pripičen na trnu agacije
vrtel se i strepel za srečo Kroacije.

Onda nazaj kak da je zrasel z mefke zemle
zrasel z travom, z cvetjem, lozom i trnjem.
I gle, kak se več vrbe tvojemu smehu vesele
i macice na tenki leski ž njim posod zvone.